

III

(Akty przyjęte na mocy Traktatu UE)

AKTY PRZYJĘTE NA MOCY TYTUŁU VI TRAKTATU UE

DECYZJA RADY 2009/426/WSiSW

z dnia 16 grudnia 2008 r.

w sprawie wzmocnienia Eurojustu i w sprawie zmiany decyzji 2002/187/WSiSW ustanawiającej Eurojust w celu zintensyfikowania walki z poważną przestępczością

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 31 ust. 2 oraz art. 34 ust. 2 lit. c),

uwzględniając inicjatywę Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej oraz Królestwa Szwecji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Eurojust został powołany do życia decyzją Rady 2002/187/WSiSW ⁽²⁾ jako organ Unii Europejskiej posiadający osobowość prawną, mający stymulować i polepszać koordynację działań i współpracę między właściwymi organami sądowymi państw członkowskich.
- (2) Jak wynika z oceny doświadczeń Eurojustu, trzeba jeszcze bardziej zwiększyć jego skuteczność operacyjną w świetle dorobku tej jednostki.
- (3) Nadszedł czas, by usprawnić działanie Eurojustu, a przedstawicielom krajowym przyznać zbliżony status.

- (4) Aby państwa członkowskie mogły stale i skutecznie pomagać Eurojustowi w realizacji jego celów, przedstawiciele krajowi powinni być zobowiązani do posiadania stałego miejsca pracy w siedzibie Eurojustu.
- (5) Należy określić podstawowy zakres uprawnień, które powinny przysługiwać każdemu przedstawicielowi krajowemu jako właściwemu organowi krajowemu działającemu zgodnie z prawem krajowym. Niektóre z tych uprawnień powinny być przyznawane przedstawicielowi krajowemu w sytuacjach nagłych, gdy nie może on odpowiednio szybko zidentyfikować właściwego organu krajowego lub nawiązać z nim kontaktu. Uznaje się, że uprawnienia te nie będą wykonywane, jeżeli możliwe będą identyfikacja właściwego organu i skontaktowanie się z nim.
- (6) Niniejsza decyzja nie wpływa na to, jak państwa członkowskie organizują swój wewnętrzny system sądowy ani według jakich procedur administracyjnych wyłaniają przedstawiciela krajowego czy organizują wewnętrzną działalność biur krajowych w Eurojuście.
- (7) W strukturach Eurojustu należy stworzyć dyżurną komórkę koordynacyjną, po to by kontakt z Eurojustem był możliwy całą dobę i by Eurojust mógł interweniować w nagłych sytuacjach. Każde państwo członkowskie powinno odpowiadać za to, aby jego przedstawiciele byli gotowi do działania przez całą dobę we wszystkie dni tygodnia.
- (8) Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby właściwe organy krajowe odpowiadały bez nieuzasadnionego opóźnienia na wnioski napływające do nich zgodnie z niniejszą decyzją, nawet gdy organy te odmawiają przyjęcia wniosku wystosowanego przez przedstawiciela krajowego.
- (9) Należy zwiększyć rolę kolegium na wypadek, gdyby dochodziło do kolizji jurysdykcji, następowały wielokrotne odmowy przyjęcia wniosku lub pojawiały się trudności w wykonywaniu wniosków i decyzji w sprawie współpracy sądowej, w tym również w sprawie instrumentów służących wdrożeniu zasady wzajemnego uznawania.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 2 września 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Dz.U. L 63 z 6.3.2002, s. 1.

- (10) W państwach członkowskich powinny powstać krajowe systemy koordynacyjne Eurojustu, które będą koordynować działania krajowych korespondentów Eurojustu, krajowego korespondenta Eurojustu ds. terroryzmu, krajowego korespondenta Europejskiej Sieci Sądowej oraz maksymalnie trzech innych punktów kontaktowych Europejskiej Sieci Sądowej, a także przedstawicieli sieci wspólnych zespołów śledczych, sieci ds. zbrodni wojennych, biura ds. odzyskiwania mienia oraz sieci ds. korupcji.
- (11) W ramach krajowego systemu koordynacyjnego Eurojust należy zapewnić, by zautomatyzowany system zarządzania sprawami otrzymywał informacje o danym państwie członkowskim sprawnie i niezawodnie. Krajowy system koordynacyjny Eurojust nie powinien jednak odpowiadać za faktyczne przekazywanie informacji Eurojustowi. Państwa członkowskie powinny decydować o tym, jaki kanał przekazywania informacji Eurojustowi jest najlepszy.
- (12) Aby krajowy system koordynacyjny Eurojustu mógł pełnić swoje funkcje, należy zapewnić połączenie ze zautomatyzowanym systemem zarządzania sprawami. Połączenie ze zautomatyzowanym systemem zarządzania sprawami powinno zostać stworzone z należytych uwzględnieniem krajowych systemów informatycznych. W dostępnym do zautomatyzowanego systemu zarządzania sprawami centralną rolę powinien odgrywać przedstawiciel krajowy, który odpowiada za otwieranie i prowadzenie akt tymczasowych.
- (13) Decyzja ramowa Rady 2008/977/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. w sprawie ochrony danych osobowych przetwarzanych w ramach współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych⁽¹⁾ ma zastosowanie do przetwarzania przez państwa członkowskie danych osobowych przesyłanych między państwami członkowskimi a Eurojustem. Decyzja ramowa 2008/977/WSiSW nie będzie miała wpływu na odnośne przepisy decyzji 2002/187/WSiSW dotyczące ochrony danych osobowych, gdyż te konkretne przepisy o ochronie danych osobowych bardziej szczegółowo regulują te kwestie ze względu na szczególny charakter, funkcje i uprawnienia Eurojustu.
- (14) Eurojust powinien być upoważniony do przetwarzania niektórych danych osobowych dotyczących osób, które w świetle krajowych przepisów odnośnych państw członkowskich są podejrzewane o popełnienie lub udział w popełnieniu przestępstwa podlegającego kompetencjom Eurojustu lub które zostały skazane za popełnienie takiego przestępstwa. W wykazie takich danych osobowych powinny figurować numery telefonów, adresy poczty elektronicznej, dane rejestracyjne pojazdów, profile DNA ustalone na podstawie niekodującej części DNA, zdjęcia oraz odciski palców. W wykazie tym powinny także figurować dane o połączeniach, lokalizacji oraz odnośne dane potrzebne do zidentyfikowania abonenta lub użytkownika ogólnie dostępnej usługi łączności elektronicznej; nie powinny to być jednak dane dotyczące treści połączeń. Nie jest celem niniejszej decyzji, aby Eurojust przeprowadzał zautomatyzowane porównywanie profili DNA ani odcisków palców.
- (15) Eurojust powinien mieć możliwość przedłużania terminów przechowywania danych osobowych, jeżeli służy to realizacji jego celów. Decyzje takie powinny być podejmowane po dokładnym rozważeniu konkretnych potrzeb. Decyzja o przedłużeniu terminu przetwarzania danych osobowych po upływie terminu przedawnienia we wszystkich odnośnych państwach członkowskich powinna być podejmowana tylko w przypadkach, gdy istnieje konkretna potrzeba udzielenia pomocy na podstawie niniejszej decyzji.
- (16) Przepisy dotyczące wspólnego organu nadzorczego powinny ułatwiać mu działanie.
- (17) Aby zwiększyć skuteczność działania Eurojustu, należy usprawnić przekazywanie mu informacji i w tym celu trzeba jednoznacznie określić i ograniczyć obowiązki organów krajowych.
- (18) Eurojust powinien realizować priorytety wytyczone przez Radę, zwłaszcza priorytety oparte na ocenie zagrożenia przestępczością zorganizowaną (OCTA), o której to ocenie jest mowa w programie haskim⁽²⁾.
- (19) Eurojust ma utrzymywać uprzywilejowane stosunki z Europejską Siecią Sądową oparte na konsultacjach i kompletności. Niniejsza decyzja powinna pomóc doprecyzować role, jakie Eurojust i Europejska Sieć Sądowa będą odgrywały w swoich wzajemnych stosunkach, a przy tym utrzymać swoisty charakter tej ostatniej.
- (20) Wykładania przepisów niniejszej decyzji nie powinna naruszać autonomii sekretariatów sieci wymienionych w niniejszej decyzji, kiedy ich pracownicy pełnią funkcję personelu Eurojustu zgodnie z Regulaminem pracownictwem urzędników Wspólnot Europejskich zawartym w rozporządzeniu Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68⁽³⁾.
- (21) Należy także zwiększyć zdolność Eurojustu do współpracy z partnerami zewnętrznymi, takimi jak państwa trzecie, Europejski Urząd Policji (Europol), Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF), Wspólne Centrum Sytuacyjne Rady i Europejska Agencja Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej (Frontex).

(1) Dz.U. L 350 z 30.12.2008, s. 60.

(2) Dz.U. C 53 z 3.3.2005, s. 1.

(3) Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1.

- (22) Eurojust powinien mieć możliwość oddelegowywania sędziów łącznikowych do państw trzecich, by mogli oni pełnić funkcje podobne do tych, które są pełnione przez sędziów łącznikowych oddelegowywanych przez państwa członkowskie na podstawie wspólnego działania Rady 96/277/WSiSW z dnia 22 kwietnia 1996 r. dotyczącego podstaw dla wymiany sędziów łącznikowych w celu poprawy współpracy sądowej między państwami członkowskimi Unii Europejskiej⁽¹⁾.
- (23) Niniejsza decyzja pozwala na uwzględnienie zasady publicznego dostępu do oficjalnych dokumentów,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Zmiany w decyzji 2002/187/WSiSW

W decyzji 2002/187/WSiSW wprowadza się następujące zmiany:

- 1) artykuł 2 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

Skład Eurojustu

1. W skład Eurojustu wchodzi po jednym przedstawicielem krajowym oddelegowanym przez każde państwo członkowskie zgodnie z systemem prawnym tego państwa, będącym prokuratorem, sędzią lub funkcjonariuszem policji o równoważnych kompetencjach.

2. Państwa członkowskie zapewniają stałą i skuteczną pomoc w osiągnięciu przez Eurojust celów określonych w art. 3. W tych celach:

- a) przedstawiciel krajowy ma swoje stałe miejsce pracy w siedzibie Eurojustu;
- b) każdy przedstawiciel krajowy korzysta ze wsparcia jednego zastępcy i jednego asystenta. Zastępca i asystent mogą mieć stałe miejsce pracy w siedzibie Eurojustu. Przedstawicielowi krajowemu może pomagać więcej niż jeden zastępca lub asystent, którzy mogą

mieć – w razie konieczności i za zgodą kolegium – stałe miejsce pracy w siedzibie Eurojustu.

3. Przedstawiciel krajowy musi zajmować stanowisko dające mu możliwość korzystania z uprawnień, o których mowa w niniejszej decyzji, aby mógł on wykonywać swoje zadania.

4. W zakresie swojego statusu przedstawiciele krajowi, zastępcy i asystenci podlegają prawu krajowemu swojego państwa członkowskiego.

5. Zastępca spełnia kryteria przewidziane w ust. 1 i może działać w imieniu przedstawiciela krajowego lub go zastępować. Asystent może również działać w imieniu przedstawiciela krajowego lub go zastępować, jeżeli spełnia kryteria przewidziane w ust. 1.

6. Eurojust jest powiązany z krajowym systemem koordynacyjnym Eurojustu zgodnie z art. 12.

7. Eurojust ma możliwość kierowania sędziów łącznikowych do państw trzecich zgodnie z niniejszą decyzją.

8. Zgodnie z niniejszą decyzją Eurojust dysponuje sekretariatem, na czele którego stoi dyrektor administracyjny.;

- 2) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 lit. b) wyrazy „międzynarodowej wzajemnej pomocy w sprawach karnych i realizacji wniosków o ekstradycję” otrzymują brzmienie: „wniosków i decyzji dotyczących współpracy sądowej, w tym również jeżeli chodzi o instrumenty służące wdrożeniu zasady wzajemnego uznawania;”;

b) w ust. 2 wyrazy „art. 27 ust. 3” zastępuje się wyrazami „art. 26a ust. 2”;

- 3) w art. 4 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) litera a) otrzymuje brzmienie:

„a) te rodzaje przestępczości i te przestępstwa, co do których Europol jest zawsze uprawniony do działania;”⁽²⁾;

⁽¹⁾ Dz.U. L 105 z 27.4.1996, s. 1.

⁽²⁾ W chwili przyjmowania niniejszej decyzji kompetencje Europolu są określone w art. 2 ust. 1 Konwencji z dnia 26 lipca 1995 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Policji (konwencji o Europolu) (Dz.U. C 316 z 27.11.1995, s. 2), zmienionej protokołem z 2003 r. (Dz.U. C 2 z 6.1.2004, s. 1) i w załączniku do niego. Jednakże po wejściu w życie decyzji Rady ustanawiającej Europejski Urząd Policji (Europol) kompetencje Eurojustu będą określone w art. 4 ust. 1 tej decyzji oraz w załączniku do niej.

- b) skreśla się lit. b);
- c) w lit. c) wyrazy „w lit. a) i b)” zastępuje się wyrazami „w lit. a)”;
- 4) dodaje się artykuł w brzmieniu:
- „Artykuł 5a
- Dyżurna jednostka koordynacyjna**
1. W celu realizacji swoich zadań w przypadkach niecierpiących zwłoki Eurojust ustanawia dyżurną jednostkę koordynacyjną, która w każdym momencie jest w stanie przyjmować i rozpatrywać skierowane do niej wnioski. Zapewnia się całodobowy kontakt z dyżurną jednostką koordynacyjną za pośrednictwem działającego przy Eurojuście punktu kontaktowego tej jednostki.
2. Dyżurna jednostka koordynacyjna funkcjonuje dzięki przedstawicielom tej jednostki – po jednym z każdego państwa członkowskiego; funkcję takiego przedstawiciela może pełnić przedstawiciel krajowy, jego zastępca lub asystent uprawniony do zastępowania przedstawiciela krajowego. Przedstawiciel musi być w stanie podejmować działania przez całą dobę, siedem dni w tygodniu.
3. Jeżeli w przypadkach niecierpiących zwłoki wniosek lub decyzja dotyczące współpracy sądowej, w tym także dotyczące instrumentów służących wdrożeniu zasady wzajemnego uznawania, muszą zostać wykonane w co najmniej jednym państwie członkowskim, właściwe władze występujące z wnioskiem lub właściwe władze wydające decyzję mogą przekazać je dyżurnej jednostce koordynacyjnej. Punkt kontaktowy tej dyżurnej jednostki koordynacyjnej niezwłocznie przekazuje wniosek lub decyzję przedstawicielowi dyżurnej jednostki koordynacyjnej państwa członkowskiego, które wystąpiło z wnioskiem, oraz, na wyraźny wniosek organu przekazującego lub wydającego, przedstawicielom dyżurnej jednostki koordynacyjnej państw członkowskich, na których terytorium wniosek ten powinien zostać wykonany. Przedstawiciele ci bezzwłocznie podejmują działania związane z wykonaniem wniosku w ich państwie członkowskim, wykonując swoje zadania lub wykorzystując dostępne im uprawnienia, o których mowa w art. 6 i art. 9a–9f.”;
- 5) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:
- a) obecny ustęp staje się ustępem 1;
- b) ustęp 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:
- „a) może, podając powody swojego działania, występować do właściwych władz odnośnych państw członkowskich o:
- (i) podjęcie dochodzenia lub ścigania za określone czyny;
- (ii) uznanie, iż jedno z nich może mieć lepsze możliwości podjęcia dochodzenia lub ścigania za określone czyny;
- (iii) koordynowanie między właściwymi władzami zainteresowanych państw członkowskich;
- (iv) ustanowienie wspólnego zespołu śledczego zgodnie z odpowiednimi instrumentami współpracy;
- (v) dostarczenie wszelkich informacji, niezbędnych do wykonywania jego zadań;
- (vi) zastosowanie specjalnych technik śledczych;;
- (vii) podjęcie jakichkolwiek innych działań uzasadnionych potrzebami postępowania karnego;”;
- c) w ust. 1 skreśla się lit. g);
- d) dodaje się ustęp w brzmieniu:
- „2. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe władze krajowe bez zbędnej zwłoki podejmowały działania w sprawie wniosków złożonych na podstawie niniejszego artykułu.”;
- 6) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:
- a) obecny ustęp staje się ustępem 1;
- b) dodaje się ustępy w brzmieniu:
- „2. Jeżeli co najmniej dwóch przedstawicieli krajowych ma odmienne zdanie co do tego, w ramach której jurysdykcji należy wszcząć dochodzenie lub ściganie zgodnie z art. 6, a zwłaszcza z art. 6 ust. 1 lit. c), kolegium zostaje poproszone o wydanie niewiążącej pisemnej opinii w tej sprawie, pod warunkiem że zainteresowanym właściwym władzom krajowym nie udało się rozwiązać danej kwestii za obopólnym porozumieniem. Opinia kolegium zostaje bezzwłocznie przekazana zainteresowanym państwom członkowskim. Niniejszy ustęp nie narusza przepisów ust. 1 lit. a) ppkt (ii).

3. Niezależnie od przepisów aktów prawnych w zakresie współpracy sądowej przyjętych przez Unię Europejską, właściwe władze mogą zgłosić Eurojustowi powtarzające się przypadki odmowy lub trudności związane z wykonaniem wniosków i decyzji dotyczących współpracy sądowej, w tym również dotyczących instrumentów służących wdrożeniu zasady wzajemnego uznawania, i wystąpić do kolegium o wydanie niewiążącej pisemnej opinii w tej sprawie, pod warunkiem że właściwym władzom krajowym nie udało się rozwiązać danej kwestii za obopólnym porozumieniem lub przy pomocy właściwych przedstawicieli krajowych. Opinia kolegium zostaje bezzwłocznie przekazana zainteresowanym państwom członkowskim.”;

7) artykuły 8 i 9 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 8

Działania podejmowane po otrzymaniu od Eurojustu wniosków i opinii

Jeżeli właściwe władze odnośnych państw członkowskich postanowią nie uwzględnić wniosku, o którym mowa w art. 6 ust. 1 lit. a) lub w art. 7 ust. 1 lit. a), lub postanowią, że nie zastosują się do pisemnej opinii, o której mowa w art. 7 ust. 2 i 3, bez zbędnej zwłoki informują Eurojust o swojej decyzji i jej przyczynach. Jeżeli podanie przyczyn decyzji o odmowie przyjęcia wniosku nie jest możliwe ze względu na fakt, że wyrządziłoby to szkodę żywotnym interesom bezpieczeństwa narodowego lub zagroziłoby bezpieczeństwu osób, właściwe władze państw członkowskich mogą powołać się na przyczyny operacyjne.

Artykuł 9

Przedstawiciele krajowi

1. Kadencja przedstawiciela krajowego trwa co najmniej cztery lata. Państwo członkowskie, z którego pochodzi dany przedstawiciel krajowy, może przedłużyć jego kadencję. Przedstawiciela krajowego nie można usunąć z urzędu przed końcem kadencji bez uprzedniego poinformowania Rady i określenia przyczyn usunięcia. Jeżeli przedstawiciel krajowy jest przewodniczącym lub wiceprzewodniczącym Eurojustu, jego kadencja jako przedstawiciela trwa co najmniej tak długo, by mógł on pełnić swoją funkcję jako przewodniczący lub wiceprzewodniczący przez cały okres, na który został wybrany.

2. Wszelkie informacje wymieniane między Eurojustem a państwami członkowskimi są przekazywane za pośrednictwem przedstawiciela krajowego.

3. Aby cele Eurojustu mogły zostać osiągnięte, dostęp przedstawiciela krajowego do informacji zawartych w wymienionych poniżej rodzajach rejestrów w jego państwie członkowskim lub możliwość uzyskania takich informacji są co najmniej równoważne z dostępem lub możliwością, którymi dysponowałby, działając – w zależności od przypadku – jako prokurator, sędzia lub funkcjonariusz policji na szczeblu krajowym:

- a) rejestry karne;
- b) rejestry osób aresztowanych;
- c) rejestry postępowań przygotowawczych;
- d) rejestry DNA;
- e) inne rodzaje rejestrów jego państwa członkowskiego, jeżeli uważa on, że dane informacje są niezbędne do wykonywania powierzonych mu zadań.

4. Przedstawiciel krajowy może kontaktować się bezpośrednio z właściwymi władzami swojego państwa członkowskiego.”;

8) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 9a

Uprawnienia przedstawiciela krajowego na szczeblu krajowym

1. Przedstawiciel krajowy wykonuje swoje uprawnienia, o których mowa w art. 9b, 9c i 9d, pełniąc funkcję właściwej władzy krajowej zgodnie z prawem krajowym i na warunkach określonych w niniejszym artykule i w art. 9b–9e. Wykonując swoje zadania, przedstawiciel krajowy informuje w stosownych przypadkach, czy działa zgodnie z uprawnieniami przyznanymi mu na mocy niniejszego artykułu i art. 9b, 9c i 9d.

2. Każde państwo członkowskie ustala charakter i zakres uprawnień, które przyznaje swojemu przedstawicielowi krajowemu w dziedzinie współpracy sądowej w odniesieniu do tego państwa członkowskiego. Każde państwo członkowskie przyznaje jednak swojemu przedstawicielowi krajowemu co najmniej uprawnienia określone w art. 9b oraz – z zastrzeżeniem art. 9e – uprawnienia określone w art. 9c i 9d, którymi dysponowałby, pełniąc funkcję – w zależności od przypadku – sędziego, prokuratora lub funkcjonariusza policji na szczeblu krajowym.

3. Wyznaczając przedstawiciela krajowego i w razie potrzeby w dowolnym innym momencie państwo członkowskie powiadamia Eurojust i Sekretariat Generalny Rady o swojej decyzji dotyczącej wykonania ust. 2, a Sekretariat Generalny Rady informuje pozostałe państwa członkowskie. Państwa członkowskie zobowiązują się do zaakceptowania i uznawania tak przyznaných prerogatyw, o ile są one zgodne ze zobowiązaniami międzynarodowymi.

4. Każde państwo członkowskie określa zgodnie ze swoimi zobowiązaniami międzynarodowymi prawo przedstawiciela krajowego do działania wobec zagranicznych organów sądowych.

Artykuł 9b

Uprawnienia zwykłe

1. Przedstawiciele krajowi, pełniąc funkcję właściwych władz krajowych, mają prawo przyjmować wnioski i decyzje dotyczące współpracy sądowej, w tym także dotyczące instrumentów służących wdrożeniu zasady wzajemnego uznawania, przekazywać te wnioski i decyzje, ułatwiać i monitorować ich wykonanie oraz dostarczać dodatkowych informacji dotyczących ich wykonania. Przy wykonywaniu uprawnień, o których mowa w niniejszym ustępie, bezzwłocznie informowane są właściwe władze krajowe.

2. Przedstawiciele krajowi, pełniąc funkcję właściwych władz krajowych, mają prawo, jeżeli wniosek o współpracę sądową zostanie wykonany częściowo lub w stopniu niewystarczającym, wystąpić do właściwych władz krajowych swojego państwa członkowskiego o podjęcie środków uzupełniających, tak by wniosek został wykonany w całości.

Artykuł 9c

Uprawnienia wykonywane w porozumieniu z właściwymi władzami krajowymi

1. Pełniąc funkcję właściwych władz krajowych, przedstawiciele krajowi w indywidualnych przypadkach w porozumieniu z właściwymi władzami krajowymi lub na ich wniosek w ramach swoich uprawnień mogą:

- a) wydawać i uzupełniać wnioski i decyzje dotyczące współpracy sądowej, w tym także dotyczące instrumentów służących wdrożeniu zasady wzajemnego uznawania;
- b) wykonywać w swoim państwie członkowskim wnioski i decyzje dotyczące współpracy sądowej, w tym także dotyczące instrumentów służących wdrożeniu zasady wzajemnego uznawania;
- c) nakazać podjęcie w ich państwie członkowskim czynności z zakresu postępowania karnego uznanych za konieczne podczas koordynacyjnego spotkania zorganizowanego przez Eurojust w celu zapewnienia pomocy zainteresowanym właściwym władzom krajowym przez prowadzenie konkretnego postępowania karnego, w którym uczestniczyć mogą właściwe zainteresowane władze krajowe;
- d) wydawać zgodę i koordynować przeprowadzanie dostaw niejawnie nadzorowanych w ich państwie członkowskim.

2. Uprawnienia, o których mowa w niniejszym artykule, wykonują zasadniczo właściwe władze krajowe.

Artykuł 9d

Uprawnienia wykonywane w przypadkach niecierpiących zwłoki

Pełniąc funkcje właściwych władz krajowych, przedstawiciele krajowi – w przypadkach niecierpiących zwłoki i w sytuacjach, gdy nie mogą oni odpowiednio szybko zidentyfikować właściwych władz krajowych lub nawiązać z nimi kontaktu – mają prawo:

- a) wydawać zgodę i koordynować przeprowadzanie dostaw niejawnie nadzorowanych w ich państwie członkowskim;
- b) wykonywać w odniesieniu do swojego państwa członkowskiego wnioski lub decyzje dotyczące współpracy sądowej, w tym także dotyczące instrumentów służących wdrożeniu zasady wzajemnego uznawania.

Po zidentyfikowaniu właściwych władz krajowych lub skontaktowaniu się z nimi informuje się je o wykonywaniu uprawnień, o których mowa w niniejszym artykule.

Artykuł 9e

Wnioski od przedstawicieli krajowych w przypadku niemożności wykonania uprawnień

1. Pełniąc funkcje właściwych władz krajowych, przedstawiciel krajowy jest co najmniej uprawniony do wystąpienia z wnioskiem do władz właściwych do wykonywania uprawnień, o których mowa w art. 9c i 9d, jeżeli przyznanie takich uprawnień przedstawicielowi krajowemu byłoby sprzeczne z:

- a) przepisami konstytucyjnymi;

lub

- b) podstawowymi zasadami systemu karnego wymiaru sprawiedliwości:

- (i) dotyczącymi podziału uprawnień między policję, prokuratorów i sędziów;

- (ii) dotyczącymi funkcjonalnego podziału zadań między organy ścigania;

lub

- (iii) dotyczącymi struktury federalnej państw członkowskich, w których występuje taka struktura.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadkach, o których mowa w ust. 1, wniosek wydany przez przedstawiciela krajowego został bez zbędnej zwłoki rozpatrzone przez właściwe władze krajowe.

Artykuł 9f

Udział przedstawicieli krajowych we wspólnych zespołach śledczych

Przedstawiciele krajowi są uprawnieni do uczestniczenia w tworzeniu i w pracach wspólnych zespołów śledczych, zgodnie z art. 13 Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej lub zgodnie z decyzją ramową Rady 2002/465/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie wspólnych zespołów dochodzeniowo-śledczych (*), których działania dotyczą ich państw członkowskich. Państwa członkowskie mogą jednak uzależnić uczestnictwo przedstawiciela krajowego od zgody właściwych władz krajowych. Przedstawiciele krajowi, ich zastępcy lub ich asystenci są zapraszani do uczestnictwa we wszystkich zespołach śledczych, których działania dotyczą ich państwa członkowskiego i które są finansowane ze środków Wspólnoty na mocy stosownych instrumentów finansowych. Każde państwo członkowskie określa, czy jego przedstawiciel krajowy uczestniczy w pracach wspólnego zespołu śledczego jako właściwa władza krajowa, czy też w imieniu Eurojustu.

(*) Dz.U. L 162 z 20.6.2002, s. 1.”;

- 9) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:
- a) ustęp 2 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:
- „2. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, zatwierdza regulamin Eurojustu na wniosek kolegium. Kolegium przyjmuje swój wniosek większością dwóch trzecich głosów po zasięgnięciu opinii wspólnego organu nadzorczego, o którym mowa w art. 23, na temat przepisów dotyczących przetwarzania danych osobowych.”;
- b) w ust. 3 wyrazy „zgodnie z art. 7 lit. a)” otrzymują brzmienie „zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) oraz art. 7 ust. 2 i 3”;
- 10) artykuł 12 otrzymuje brzmienie:
- „Artykuł 12
- Krajowy system koordynacyjny Eurojustu**
1. Każde państwo członkowskie wyznacza przynajmniej jednego korespondenta krajowego Eurojustu.
2. Każde państwo członkowskie tworzy do dnia 4 czerwca 2011 r. krajowy system koordynacyjny Eurojustu, tak by koordynować prace prowadzone przez:
- a) krajowych korespondentów Eurojustu;
- b) krajowego korespondenta Eurojustu ds. terroryzmu;
- c) krajowego korespondenta Europejskiej Sieci Sądowej oraz maksymalnie trzy inne punkty kontaktowe Europejskiej Sieci Sądowej;
- d) przedstawicieli krajowych lub punkty kontaktowe sieci wspólnych zespołów śledczych oraz sieci utworzonych decyzją Rady 2002/494/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającą europejską sieć punktów kontaktowych dotyczących osób odpowiedzialnych za ludobójstwo, zbrodnie przeciw ludzkości oraz zbrodnie wojenne (*), decyzją Rady 2007/845/WSiSW z dnia 6 grudnia 2007 r. dotyczącą współpracy pomiędzy biurami ds. odzyskiwania mienia w państwach członkowskich w dziedzinie wykrywania i identyfikacji korzyści pochodzących z przestępstwa lub innego mienia związanego z przestępstwem (**) oraz decyzją Rady 2008/852/WSiSW z dnia 24 października 2008 r. w sprawie sieci punktów kontaktowych służącej zwalczaniu korupcji (**).
3. Osoby, o których mowa w ust. 1 i 2, zachowują swoje stanowisko i swój status w świetle prawa krajowego.
4. Krajowi korespondenci Eurojustu odpowiadają za działanie krajowego systemu koordynacyjnego Eurojustu. Jeżeli wyznaczono kilku korespondentów Eurojustu, za działanie krajowego systemu koordynacyjnego Eurojustu odpowiada jeden z nich.
5. Krajowy system koordynacyjny Eurojustu ułatwia wykonywanie zadań Eurojustu w danym państwie członkowskim, w szczególności przez:
- a) zapewnianie, by zautomatyzowany system zarządzania sprawami, o którym mowa w art. 16, otrzymywał informacje odnoszące się do danego państwa członkowskiego sprawnie i niezawodnie;
- b) pomoc w określaniu, czy dana sprawa powinna zostać rozpatrzona z wykorzystaniem Eurojustu czy Europejskiej Sieci Sądowej;
- c) pomoc przedstawicielowi krajowemu w identyfikacji władz odpowiednich do wykonywania wniosków i decyzji dotyczących współpracy sądowej, w tym także dotyczących instrumentów służących wdrożeniu zasady wzajemnego uznawania;
- d) utrzymywanie bliskich stosunków z krajową jednostką Europolu.

6. Aby realizować cele, o których mowa w ust. 5, osoby, o których mowa w ust. 1 i ust. 2 lit. a), b) i c), oraz osoby, o których mowa w ust. 2 lit. d), mogą zostać podłączone do zautomatyzowanego systemu zarządzania sprawami zgodnie z niniejszym artykułem, z art. 16, 16a, 16b i 18 oraz z regulaminem Eurojustu. Podłączenie do zautomatyzowanego systemu zarządzania sprawami finansowane jest z budżetu ogólnego Unii Europejskiej.

7. Wykładnia niniejszego artykułu nie może wpływać na bezpośrednie kontakty między właściwymi organami sądowymi określone w aktach o współpracy sądowej, np. w art. 6 Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej. Stosunki między przedstawicielem krajowym a korespondentami krajowymi nie wykluczają bezpośredniego kontaktu przedstawiciela krajowego z jego właściwymi władzami.

(*) Dz.U. L 167 z 26.6.2002, s. 1.

(**) Dz.U. L 332 z 18.12.2007, s. 103.

(***) Dz.U. L 301 z 12.11.2008, s. 38.”;

11) artykuł 13 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 13

Wymiana informacji z państwami członkowskimi i między przedstawicielami krajowymi

1. Właściwe władze państw członkowskich wymieniają z Eurojustem wszelkie informacje konieczne do wykonywania jego zadań zgodnie z art. 4 i 5 oraz z przepisami o ochronie danych określonymi w niniejszej decyzji. Wymiana ta obejmuje przynajmniej informacje, o których mowa w ust. 5, 6 i 7.

2. Przekazanie informacji Eurojustowi jest traktowane jako złożenie wniosku o pomoc Eurojustu w danej sprawie, wyłącznie w przypadku gdy tak postanowią właściwe władze.

3. Przedstawiciele krajowi Eurojustu są upoważnieni do wymiany – bez wcześniejszego zezwolenia – między sobą lub z właściwymi władzami swojego państwa członkowskiego wszelkich informacji koniecznych do wykonywania zadań Eurojustu. W szczególności przedstawiciele krajowi są niezwłocznie informowani o dotyczącej ich sprawie.

4. Niniejszy artykuł nie narusza innych obowiązków dotyczących przekazywania informacji Eurojustowi, w tym decyzji Rady 2005/671/WSiSW z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wymiany informacji i współpracy dotyczącej przestępstw terrorystycznych (*).

5. Państwa członkowskie zapewniają, by przedstawiciele krajowi byli informowani o utworzeniu wspólnego zespołu śledczego – bez względu na to, czy jest on powoływany na mocy art. 13 Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej, czy na mocy decyzji ramowej 2002/465/WSiSW – oraz o wynikach prac takich zespołów.

6. Państwa członkowskie zapewniają, by ich przedstawiciel krajowy był bez zbędnej zwłoki informowany o wszelkich przypadkach, które bezpośrednio dotyczą co najmniej trzech państw członkowskich i w odniesieniu do których wnioski lub decyzje dotyczące współpracy sądowej, w tym także dotyczące instrumentów służących wdrożeniu zasady wzajemnego uznawania, zostały przekazane do co najmniej dwóch państw członkowskich, oraz

a) gdy dane przestępstwo jest w państwie członkowskim występującym z wnioskiem lub wydającym decyzję zagrożone karą pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym polegającym na pozbawieniu wolności w maksymalnym wymiarze co najmniej 5 lub 6 lat, o czym decyduje zainteresowane państwo członkowskie, i jest wyszczególnione w następującym wykazie:

- (i) handel ludźmi;
- (ii) seksualne wykorzystywanie dzieci i pornografia dziecięca;
- (iii) handel narkotykami;
- (iv) nielegalny obrót bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją;
- (v) korupcja;
- (vi) oszustwo narażające na szwank interesy finansowe Wspólnot Europejskich;
- (vii) fałszowanie euro;
- (viii) pranie pieniędzy;
- (ix) ataki na systemy informatyczne;

lub

b) gdy stan faktyczny wskazuje, iż dana sprawa dotyczy organizacji przestępczej;

lub

c) istnieją przesłanki do uznania, że sprawa może mieć istotny wymiar transgraniczny lub może mieć następstwa na poziomie Unii Europejskiej lub może dotyczyć innych państw członkowskich niż te, które są bezpośrednio zainteresowane.

7. Państwa członkowskie zapewniają, by ich przedstawiciel krajowy był informowany o:

- a) przypadkach, w których wystąpiła lub może wystąpić kolizja jurysdykcji;
- b) dostawach niejawnie nadzorowanych dotyczących co najmniej trzech państw, z których co najmniej dwa są państwami członkowskimi;
- c) powtarzających się trudnościach lub odmowach dotyczących wykonania wniosków i decyzji w sprawie współpracy sądowej, w tym także w sprawie instrumentów służących wdrożeniu zasady wzajemnego uznawania.

8. W szczególnych przypadkach władze krajowe nie mają obowiązku przekazywania informacji, jeżeli ich przekazanie może:

- a) szkodzić żywotnym interesom bezpieczeństwa narodowego; lub
- b) zagrażać bezpieczeństwu osób.

9. Niniejszy artykuł nie narusza warunków określonych w umowach dwustronnych bądź wielostronnych lub uzgodnień dokonanych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi, włączając w to wszelkie warunki określone przez państwa trzecie dotyczące sposobu wykorzystania informacji po ich dostarczeniu.

10. Informacje przekazywane Eurojustowi zgodnie z ust. 5, 6 i 7 obejmują w miarę możliwości przynajmniej te rodzaje informacji, które są wyszczególnione w wykazie zawartym w załączniku.

11. Informacje, o których mowa w niniejszym artykule, są przekazywane Eurojustowi w postaci skatalogowanej.

12. W terminie do dnia 4 czerwca 2014 r. (*) na podstawie informacji przekazanych przez Eurojust Komisja opracuje sprawozdanie dotyczące wykonania niniejszego artykułu, wraz z wszelkimi wnioskami, jakie może uznać za stosowne, także z myślą o rozważeniu zmiany ust. 5, 6 i 7 oraz załącznika.

12) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 13a

Informacje dostarczane przez Eurojust właściwym władzom krajowym

1. Eurojust dostarcza właściwym władzom krajowym informacje i opinie o wynikach przetwarzania informacji, w tym o powiązaniach ze sprawami już zarejestrowanymi w zautomatyzowanym systemie zarządzania sprawami.

2. Ponadto, jeżeli właściwe władze krajowe wystąpią do Eurojustu o informacje, Eurojust przekazuje je w terminie wskazanym przez te władze.”;

13) w art. 14 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 3 wyrazy „zgodnie z art. 13 i 26” otrzymują brzmienie „zgodnie z art. 13, 26 i 26a”;
- b) skreśla się ust. 4;

14) w art. 15 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w zdaniu wprowadzającym wyrazy „są objęte dochodzeniem lub ściganiem za jeden lub więcej typów przestępstw, określonych w art. 4” otrzymują brzmienie „są podejrzane o popełnienie lub udział w popełnieniu przestępstwa, w odniesieniu do którego Eurojust jest uprawniony do działania lub które zostały skazane za popełnienie takiego przestępstwa”;

b) dodaje się litery w brzmieniu:

„l) numery telefonów, adresy poczty elektronicznej i dane, o których mowa w art. 2 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności (*);

m) dane rejestracyjne pojazdów;

n) profile DNA ustalone na podstawie niekodującej części DNA, zdjęcia oraz odciski palców.

(*) Dz.U. L 253 z 29.9.2005, s. 22.”;

(*) Dz.U. L 105 z 13.4.2006, s. 54.”;

15) artykuł 16 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 16

Zautomatyzowany system zarządzania sprawami, indeks i akta tymczasowe

1. Zgodnie z niniejszą decyzją Eurojust tworzy zautomatyzowany system zarządzania sprawami składający się z akt tymczasowych i z indeksu, w których zawarte są dane osobowe i inne.

2. Zautomatyzowany system zarządzania sprawami służy:

- a) wspieraniu prowadzenia i koordynacji postępowania karnego, w których Eurojust służy pomocą, w szczególności przy zestawianiu ze sobą informacji;
- b) ułatwieniu dostępu do informacji na temat trwającego postępowania karnego;
- c) ułatwieniu monitorowania legalności i zgodności z przepisami niniejszej decyzji w zakresie przetwarzania danych osobowych.

3. O ile jest to zgodne z przepisami o ochronie danych zawartymi w niniejszej decyzji, zautomatyzowany system zarządzania sprawami może być podłączony do bezpiecznego łącza telekomunikacyjnego, o którym mowa w art. 9 decyzji Rady 2008/976/WSiSW z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie Europejskiej Sieci Sądownej (*).

4. Indeks zawiera odniesienia do akt tymczasowych przetwarzanych przez Eurojust i nie może zawierać żadnych danych osobowych innych niż dane, o których mowa w art. 15 ust. 1 lit. a)–i), k) oraz m), a także w art. 15 ust. 2.

5. Wykonując swoje obowiązki zgodnie z niniejszą decyzją, przedstawiciele krajowi Eurojustu mogą przetwarzać dane dotyczące konkretnych spraw, nad którymi pracują, w aktach tymczasowych. Udzielają dostępu do swoich akt funkcjonariuszowi ds. ochrony danych. Dany przedstawiciel krajowy informuje funkcjonariusza ds. ochrony danych o każdym przypadku otwarcia nowych akt tymczasowych, które zawierają dane osobowe.

6. Do celów przetwarzania danych osobowych związanych z daną sprawą Eurojust nie może tworzyć innych zautomatyzowanych plików danych niż zautomatyzowany system zarządzania sprawami.

16) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 16a

Funkcjonowanie akt tymczasowych i indeksu

1. Przedstawiciel krajowy otwiera akta tymczasowe w przypadku każdej sprawy, w odniesieniu do której przekazano mu informacje, o ile przekazanie informacji odbyło się zgodnie z niniejszą decyzją lub z aktami prawnymi, o których mowa w art. 13 ust. 4. Przedstawiciel krajowy ponosi odpowiedzialność za prowadzenie akt tymczasowych, które otworzył.

2. Przedstawiciel krajowy, który otworzył akta tymczasowe, decyduje – uwzględniając specyfikę danego przypadku – czy akta te powinny mieć charakter poufny, czy też należy udostępnić je w całości lub części – jeżeli jest to konieczne, aby Eurojust mógł wykonywać swoje zadania – innym przedstawicielom krajowym lub upoważnionemu personelowi Eurojustu.

3. Przedstawiciel krajowy, który otworzył akta tymczasowe, decyduje, które informacje odnoszące się do tych akt należy umieścić w indeksie.

Artykuł 16b

Dostęp do zautomatyzowanego systemu zarządzania sprawami na szczeblu krajowym

1. Jeżeli osoby, o których mowa w art. 12 ust. 2, są podłączone do zautomatyzowanego systemu zarządzania sprawami zgodnie z art. 12 ust. 6, mogą one mieć dostęp wyłącznie do:

- a) indeksu, chyba że przedstawiciel krajowy, który zdecydował o wprowadzeniu danych do indeksu, wyraźnie zabronił takiego dostępu;
- b) akt tymczasowych otwartych lub prowadzonych przez przedstawiciela krajowego państwa członkowskiego, z którego osoby te pochodzą;
- c) akt tymczasowych otwartych lub prowadzonych przez przedstawicieli krajowych innych państw członkowskich, do których to akt udzielono dostępu przedstawicielowi krajowemu państwa członkowskiego, z którego osoby te pochodzą, chyba że przedstawiciel krajowy, który otworzył lub prowadzi te akta, wyraźnie odmówił dostępu.

2. Przedstawiciel krajowy, z zachowaniem ograniczeń określonych w ust. 1, decyduje, w jakim zakresie w jego państwie członkowskim przyznawany jest dostęp do akt tymczasowych osobom, o których mowa w art. 12 ust. 2, jeżeli są one podłączone do zautomatyzowanego systemu zarządzania sprawami zgodnie z art. 12 ust. 6.

(*) Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 130.”;

3. Każde państwo członkowskie po konsultacji ze swoim przedstawicielem krajowym podejmuje decyzję o tym, w jakim zakresie w tym państwie członkowskim przyznawany jest dostęp do indeksu osobom, o których mowa w art. 12 ust. 2, jeżeli są one podłączone do zautomatyzowanego systemu zarządzania sprawami zgodnie z art. 12 ust. 6. Państwa członkowskie informują Eurojust i Sekretariat Generalny Rady o decyzjach, jakie podjęły w odniesieniu do wdrożenia niniejszego ustępu, dzięki czemu Sekretariat Generalny Rady może następnie poinformować o tych decyzjach pozostałe państwa członkowskie.

Jednak jeżeli osoby, o których mowa w art. 12 ust. 2, są podłączone do zautomatyzowanego systemu zarządzania sprawami zgodnie z art. 12 ust. 6, mają co najmniej dostęp do indeksu w zakresie, w jakim jest to potrzebne, aby uzyskać dostęp do akt tymczasowych, do których udzielono im dostępu zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu.

4. W terminie do dnia 4 czerwca 2013 r. Eurojust przedstawia Radzie i Komisji sprawozdanie z wdrażania ust. 3. Na podstawie tego sprawozdania każde państwo członkowskie analizuje możliwość zmiany zakresu dostępu udzielanego zgodnie z ust. 3.”;

17) w art. 17 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wyrazy „nie przyjmuje poleceń od nikogo” otrzymują brzmienie: „działa on w sposób niezależny”;

b) w ust. 3 i 4 wyraz „funkcjonariusz” otrzymuje brzmienie: „funkcjonariusz ds. ochrony danych”;

18) artykuł 18 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 18

Udzielenie dostępu do danych osobowych

Tylko przedstawiciele krajowi oraz ich zastępcy i asystenci, o których mowa w art. 2 ust. 2, osoby, o których mowa w art. 12 ust. 2, jeżeli są podłączone do zautomatyzowanego systemu zarządzania sprawami zgodnie z art. 12 ust. 6, oraz upoważniony personel Eurojustu mogą, w celu wykonywania zadań Eurojustu i z zachowaniem ograniczeń określonych w art. 16, 16a i 16b, mieć dostęp do danych osobowych przetwarzanych przez Eurojust.”;

19) w art. 19 ust. 4 lit. b) wyrazy „wspomagane przez Eurojust” zostają skreślone;

20) w art. 21 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w zdaniu wprowadzającym po wyrazie „po” dodaje się wyrazy „terminie, który spośród poniższych terminów wypada najwcześniej”;

(ii) dodaje się literę w brzmieniu:

„aa) terminie, w którym dana osoba została uniewinniona, a decyzja stała się prawomocna;”;

(iii) litera b) otrzymuje brzmienie:

„b) terminie trzech lat od dnia, z którym decyzja sądowa ostatniego państwa członkowskiego zainteresowanego dochodzeniem lub ściganiem stała się prawomocna;”

(iv) w lit. c) po wyrazie „ściganie” dodaje się wyrazy w brzmieniu: „chyba że istnieje obowiązek przedstawiania Eurojustowi takich informacji zgodnie z art. 13 ust. 6 i 7 lub zgodnie z aktami prawnymi, o których mowa w art. 13 ust. 4;”;

(v) dodaje się literę w brzmieniu:

„d) terminie trzech lat od dnia, w którym przekazano dane zgodnie z art. 13 ust. 6 i 7 lub zgodnie z aktami prawnymi określonymi w art. 13 ust. 4.”;

b) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w lit. a) i b) wyrazy „w ust. 2” otrzymują brzmienie: „w ust. 2 lit. a), b), c) i d)”;

(ii) w lit. b) dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Jeżeli jednak w myśl ust. 2 lit. a) przepisy o przedawnieniu obowiązujące we wszystkich państwach członkowskich zakazują dochodzenia, dane można przechowywać tylko wtedy, gdy Eurojust ich potrzebuje, by móc udzielać pomocy zgodnie z niniejszą decyzją.”;

21) w art. 23 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w akapicie pierwszym wyrazy „w art. 14–22” otrzymują brzmienie: „w art. 14–22, 26, 26a i 27”;

(ii) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Wspólny organ nadzorczy zbiera się przynajmniej raz na pół roku. Ponadto spotyka się w terminie trzech miesięcy od daty złożenia odwołania, o którym mowa w art. 19 ust. 8, lub w terminie trzech miesięcy od dnia, w którym sprawa została mu przekazana zgodnie z art. 20 ust. 2. Wspólny organ nadzorczy może również być zwołany przez swego przewodniczącego na wniosek co najmniej dwóch państw członkowskich.”;

(iii) w akapicie trzecim zdanie drugie wyrazy „osiemnaście miesięcy” zastępuje się wyrazami „trzy lata”;

b) w ust. 4 wyrazy „art. 9 ust. 1” zastępuje się wyrazami „art. 2 ust. 4”;

b) ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Sędzia mianowany przez państwo członkowskie staje się członkiem stałym, jeżeli zostanie wybrany na posiedzeniu plenarnym osób mianowanych przez państwa członkowskie zgodnie z ust. 1, i pozostaje członkiem stałym przez okres trzech lat. Wybory jednego stałego członka wspólnego organu nadzorczego odbywają się co roku w drodze tajnego głosowania. Wspólnemu organowi nadzorczemu przewodniczy członek, który rozpoczął trzeci – licząc od wyborów – rok pełnienia swojej funkcji. Stali członkowie mogą zostać wybrani ponownie. Osoby mianowane, które chcą zostać wybrane, przedstawiają swoją kandydaturę na piśmie sekretariatowi wspólnego organu nadzorczego dziesięć dni przed posiedzeniem, na którym ma się odbyć wybór.”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4a. Wspólny organ nadzorczy przyjmuje w swoim regulaminie środki konieczne do wdrożenia ust. 3 i 4.”;

d) w ust. 10 dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Sekretariat wspólnego organu nadzorczego może korzystać ze specjalistycznej wiedzy sekretariatu ustanowionego decyzją 2000/641/WSiSW (*).

(*) Decyzja Rady 2000/641/WSiSW z dnia 17 października 2000 r. ustanawiająca sekretariat dla wspólnych organów nadzoru ochrony danych utworzony na podstawie Konwencji w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Policji (konwencja o Europolu), Konwencji w sprawie wykorzystania technologii informatycznych na potrzeby celne oraz Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach (konwencja z Schengen) (Dz.U. L 271 z 24.10.2000, s. 1).”;

22) w art. 25 wprowadza się następujące zmiany:

a) ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przedstawiciele krajowi oraz ich zastępcy i asystenci, o których mowa w art. 2 ust. 2, personel Eurojustu, korespondenci krajowi oraz funkcjonariusz ds. ochrony danych są zobowiązani do zachowania poufności, nie naruszając przepisów art. 2 ust. 4.”;

23) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 25a

Współpraca z Europejską Siecią Sądową i innymi sieciami działającymi w Unii Europejskiej, które prowadzą współpracę w sprawach karnych

1. Eurojust utrzymuje uprzywilejowane stosunki z Europejską Siecią Sądową, oparte na konsultacjach i komplementarności, w szczególności na szczeblu przedstawiciela krajowego, punktów kontaktowych Europejskiej Sieci Sądowej w tym samym państwie członkowskim oraz korespondentów krajowych Eurojustu i Europejskiej Sieci Sądowej. W celu zapewnienia skutecznej współpracy podejmuje się następujące środki:

a) przedstawiciele krajowi informują punkty kontaktowe Europejskiej Sieci Sądowej w indywidualnych przypadkach o wszelkich sprawach, w odniesieniu do których uznają oni, że sieć ta ma lepsze warunki, by się nimi zająć;

b) sekretariat Europejskiej Sieci Sądowej stanowi część personelu Eurojustu. Działa on jako odrębna jednostka. Może korzystać z administracyjnych zasobów Eurojustu, które są potrzebne Europejskiej Sieci Sądowej do realizacji jej zadań, w tym do pokrywania kosztów posiedzeń plenarnych sieci. Jeżeli posiedzenia plenarne odbywają się w siedzibie Rady w Brukseli, odnośne koszty mogą wyłącznie obejmować koszty podróży i koszty tłumaczenia ustnego. Jeżeli posiedzenia plenarne odbywają się w państwie członkowskim sprawującym prezydencję Rady, odnośne koszty mogą wyłącznie obejmować część ogólnych kosztów posiedzenia;

c) przedstawiciele punktów kontaktowych Europejskiej Sieci Sądowej mogą być zapraszani w indywidualnych sytuacjach na posiedzenia Eurojustu.

2. Bez uszczerbku dla art. 4 ust. 1 sekretariat sieci wspólnych zespołów śledczych oraz sekretariat sieci utworzonych decyzją Rady 2002/494/WSiSW stanowi część personelu Eurojustu. Sekretariaty te działają jako odrębne jednostki. Mogą one korzystać z zasobów administracyjnych Eurojustu, które są im potrzebne do realizacji ich zadań. Eurojust zapewnia koordynację między sekretariatami.

Niniejszy ustęp stosuje się do sekretariatu każdej nowej sieci utworzonej na mocy decyzji Rady, jeżeli decyzja ta przewiduje, że obsługę sekretariatu zapewnia Eurojust.

3. Sieć utworzona decyzją 2008/852/WSiSW może wystąpić do Eurojustu o zapewnienie jej sekretariatu. W takim przypadku zastosowanie ma ust. 2.”;

24) artykuł 26 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 26

Stosunki z instytucjami, organami i agencjami związanymi ze Wspólnotą lub Unią

1. W zakresie, w jakim jest to istotne dla wykonywania jego zadań, Eurojust może ustanawiać i utrzymywać stosunki współpracy z instytucjami, organami i agencjami utworzonymi traktatami ustanawiającymi Wspólnoty Europejskie, Traktatem o Unii Europejskiej lub na podstawie tych traktatów. Eurojust ustanawia i utrzymuje stosunki współpracy przynajmniej z:

- a) Europolem;
- b) OLAF-em;
- c) Europejską Agencją Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej (Frontex);
- d) Radą, w szczególności jej wspólnym centrum sytuacyjnym.

Ponadto Eurojust ustanawia i utrzymuje stosunki współpracy z europejską siecią szkolenia kadr wymiaru sprawiedliwości.

2. Eurojust może zawierać porozumienia lub dokonywać uzgodnień roboczych z podmiotami, o których mowa w ust. 1. Tego rodzaju porozumienia lub uzgodnienia robocze mogą w szczególności dotyczyć wymiany informacji, w tym danych osobowych, oraz delegowania oficerów łącznikowych do Eurojustu. Tego rodzaju porozumienie lub uzgodnienie robocze może być zawierane wyłącznie po tym, jak Eurojust zasięgnie opinii wspólnego organu nadzorczego na temat przepisów o ochronie danych i po zatwierdzeniu przez Radę, stanowiącą większość kwalifikowaną. Eurojust informuje Radę o wszelkich swoich planach co do podjęcia takich negocjacji, a Rada może wyciągnąć takie wnioski, jakie uzna za właściwe.

3. Przed wejściem w życie porozumienia lub uzgodnień, o których mowa w ust. 2, Eurojust może bezpośrednio uzyskiwać i wykorzystywać informacje, w tym dane osobowe, pochodzące od podmiotów, o których mowa w ust. 1, w zakresie, w jakim jest to niezbędne do właści-

wego wykonywania jego obowiązków, i może bezpośrednio przekazywać informacje, w tym dane osobowe, do tych podmiotów w zakresie, w jakim jest to niezbędne do właściwego wykonywania obowiązków odbiorcy oraz zgodnie z przepisami o ochronie danych zawartymi w niniejszej decyzji.

4. OLAF może wspomagać prace Eurojustu przy koordynowaniu postępowań karnych dotyczących ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich z inicjatywy Eurojustu lub na wniosek OLAF-u, w przypadku gdy zainteresowane właściwe organy krajowe nie sprzeciwiają się temu udziałowi.

5. Do celów odbioru i przekazywania informacji między Eurojustem a OLAF-em, nie naruszając przepisów art. 9, państwa członkowskie zapewniają, by przedstawiciele krajowi Eurojustu uważani byli za właściwe organy państw członkowskich wyłącznie do celów rozporządzenia (WE) nr 1073/1999 i rozporządzenia Rady (Euratom) nr 1074/1999 z dnia 25 maja 1999 r. dotyczących dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) (*). Wymiana informacji między OLAF-em a przedstawicielami krajowymi prowadzona jest bez naruszania informacji, które muszą być przekazywane innym właściwym organom na mocy tych rozporządzeń.

(*) Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 8.”;

25) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 26a

Stosunki z państwami trzecimi i organizacjami

1. W zakresie wymaganym do wykonywania swoich zadań Eurojust może nawiązywać i utrzymywać stosunki współpracy z następującymi podmiotami:

- a) państwami trzecimi;
- b) organizacjami takimi, jak:
 - (i) organizacje międzynarodowe i podległe im organy prawa publicznego;
 - (ii) inne organy prawa publicznego powołane na podstawie porozumień między przynajmniej dwoma państwami; oraz
 - (iii) Międzynarodowa Organizacja Policji Kryminalnej (Interpol).

2. Eurojust może zawierać porozumienia z podmiotami, o których mowa w ust. 1. Tego rodzaju porozumienia mogą w szczególności dotyczyć wymiany informacji, w tym danych osobowych, oraz delegowania oficerów łącznikowych lub sędziów łącznikowych do Eurojustu. Tego rodzaju porozumienia mogą być zawierane wyłącznie po tym, jak Eurojust zasięgnie opinii wspólnego organu nadzorczego na temat przepisów o ochronie danych i po zatwierdzeniu przez Radę, stanowiącą większość kwalifikowaną. Eurojust informuje Radę o wszelkich swoich planach co do podjęcia takich negocjacji, a Rada może wyciągnąć takie wnioski, jakie uzna za właściwe.

3. Porozumienia, o których mowa w ust. 2 i które zawierają postanowienia dotyczące wymiany danych osobowych, można zawierać wyłącznie wtedy, gdy dany podmiot podlega postanowieniom konwencji Rady Europy z dnia 28 stycznia 1981 r. lub gdy przeprowadzona ocena potwierdza, że podmiot ten zapewnia odpowiedni poziom ochrony danych.

4. Porozumienia, o których mowa w ust. 2, obejmują postanowienia dotyczące monitorowania ich wdrożenia, w tym wdrożenia postanowień o ochronie danych.

5. Przed wejściem w życie porozumień, o których mowa w ust. 2, Eurojust może bezpośrednio uzyskiwać informacje, w tym dane osobowe w zakresie, w jakim jest to niezbędne do właściwego wykonywania jego obowiązków.

6. Przed wejściem w życie porozumień, o których mowa w ust. 2, Eurojust może na warunkach ustalonych w art. 27 ust. 1 bezpośrednio przekazywać informacje, oprócz danych osobowych, do tych podmiotów w zakresie, w jakim jest to niezbędne do właściwego wykonywania obowiązków odbiorcy.

7. Na warunkach określonych w art. 27 ust. 1 Eurojust może przekazywać dane osobowe podmiotom, o których mowa w ust. 1, jeżeli:

- a) jest to konieczne w poszczególnych przypadkach w celu zapobiegania przestępstwom, w odniesieniu do których Eurojust jest uprawniony do działania, lub w celu ich zwalczania; oraz
- b) Eurojust zawarł z danym podmiotem porozumienie, o którym mowa w ust. 2, a porozumienie to weszło w życie i pozwala ono na przekazywanie takich danych.

8. Wszelkie informacje o następujących później przypadkach niespełnienia lub uzasadnionego prawdopodobieństwa niespełnienia przez podmioty, o których mowa w ust. 1, warunków, o których mowa w ust. 3, są niezwłocznie przekazywane przez Eurojust wspólnemu organowi nadzorczemu i zainteresowanym państwom członkowskim. Wspólny organ nadzorczy może zakazać dalszej wymiany danych osobowych ze stosownymi podmiotami, dopóki nie upewni się, że zastosowano właściwe środki zaradcze.

9. Jednakże nawet jeśli warunki, o których mowa w ust. 7, nie są spełnione, przedstawiciel krajowy może, działając

jako właściwa władza krajowa i zgodnie z przepisami swojego prawa krajowego, w sytuacjach wyjątkowych i wyłącznie w celu zastosowania pilnych środków dla zapobieżenia poważnemu bezpośredniemu zagrożeniu osoby fizycznej lub bezpieczeństwa publicznego, dokonać wymiany informacji zawierających dane osobowe. Przedstawiciel krajowy jest odpowiedzialny za to, by przekazanie informacji było zgodne z prawem. Przedstawiciel krajowy prowadzi rejestr przekazywanych danych i przyczyn ich przekazywania. Przekazywanie danych jest dopuszczalne tylko w przypadku, gdy odbiorca zobowiąże się do wykorzystania danych jedynie do celów, do jakich zostały przekazane.”;

26) artykuł 27 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 27

Przekazywanie danych

1. Zanim Eurojust wymieni jakiegokolwiek informacje z podmiotami, o których mowa w art. 26a, przedstawiciel krajowy państwa członkowskiego, które dostarczyło informacji, udziela zgody na przekazanie odnośnych informacji. W stosownych przypadkach przedstawiciel krajowy przeprowadza konsultacje z właściwymi organami państw członkowskich.

2. Eurojust jest odpowiedzialny za to, by przekazywanie danych odbywało się w sposób zgodny z prawem. Eurojust prowadzi rejestr danych przekazywanych na mocy art. 26 i 26a oraz przyczyn ich przekazywania. Przekazywanie danych jest dopuszczalne tylko w przypadku, gdy odbiorca zobowiąże się do wykorzystania danych jedynie do celów, do jakich zostały przekazane.”;

27) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 27a

Sędziowie łącznikowi skierowani na placówkę do państw trzecich

1. Z myślą o ułatwieniu współpracy sądowej z państwami trzecimi, gdy Eurojust zapewnia pomoc zgodnie z niniejszą decyzją, kolegium może skierować sędziów łącznikowych na placówkę do państwa trzeciego zgodnie z zawartym z tym państwem porozumieniem, o którym mowa w art. 26a. Zanim zostaną podjęte negocjacje z państwem trzecim, Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, musi wyrazić swoją zgodę. Eurojust informuje Radę o wszelkich swoich planach co do podjęcia takich negocjacji, a Rada może wyciągnąć takie wnioski, jakie uzna za właściwe.

2. Sędzia łącznikowy, o którym mowa w ust. 1, musi posiadać doświadczenie w pracy z Eurojustem i odpowiedni poziom wiedzy o współpracy sądowej i działaniu Eurojustu. Skierowanie sędziego łącznikowego na placówkę z ramienia Eurojustu zależy od uprzedniej zgody samego sędziego i jego państwa członkowskiego.

3. Jeżeli sędzia łącznikowy skierowany przez Eurojust został wybrany spośród przedstawicieli krajowych, ich zastępców lub asystentów:

- (i) państwo członkowskie wyznacza inną osobę, która zastępuje go na stanowisku przedstawiciela krajowego, jego zastępcy lub asystenta;
- (ii) nie jest on dłużej uprawniony do wykonywania uprawnień przyznanych mu zgodnie z art. 9a–9e.

4. Bez uszczerbku dla art. 110 Regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich, określonego w rozporządzeniu (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 (*), kolegium opracowuje zasady kierowania sędziów łącznikowych na placówki i przyjmuje w tym zakresie niezbędne środki wykonawcze w porozumieniu z Komisją.

5. Działania sędziów łącznikowych skierowanych na placówkę przez Eurojust podlegają nadzorowi wspólnego organu nadzorczego. Sędziowie łącznikowi składają sprawozdanie kolegium, które w odpowiedni sposób w sprawozdaniu rocznym informuje Parlament Europejski i Radę o ich działaniach. Sędziowie łącznikowi informują przedstawicieli krajowych i właściwe organy krajowe o wszystkich sprawach dotyczących ich państwa członkowskiego.

6. Właściwe organy państw członkowskich i sędziowie łącznikowi, o których mowa w ust. 1, mogą kontaktować się ze sobą bezpośrednio. Wtedy o takich kontaktach sędzia łącznikowy informuje odnośnego przedstawiciela krajowego.

7. Sędziowie łącznikowi, o których mowa w ust. 1, są podłączeni do zautomatyzowanego systemu zarządzania sprawami.

Artykuł 27b

Wnioski o współpracę sądową skierowane do państw trzecich i składane przez te państwa

1. Eurojust może za zgodą zainteresowanych państw członkowskich koordynować wykonanie wniosków państwa trzeciego o współpracę sądową, jeżeli wnioski te dotyczą tego samego dochodzenia i wymagają wykonania w co najmniej dwóch państwach członkowskich. Wnioski, o których mowa w niniejszym ustępie, mogą być także przekazywane Eurojustowi przez właściwe władze krajowe.

2. W pilnych sytuacjach, zgodnie z art. 5a, wnioski przewidziane w ust. 1 wydane przez państwo trzecie, które zawarło porozumienie o współpracy z Eurojustem, może przyjmować i przetwarzać dyżurna jednostka koordynacyjna.

3. Bez uszczerbku dla art. 3 ust. 2, jeżeli należy wydać wnioski o współpracę sądową, które dotyczą tego samego dochodzenia i muszą zostać wykonane w państwie trzecim, Eurojust może również za zgodą zainteresowanych państw członkowskich podjąć działania w celu ułatwienia współpracy sądowej z tym państwem trzecim.

4. Wnioski, o których mowa w ust. 1, 2 i 3, mogą być przekazywane za pośrednictwem Eurojustu, jeżeli jest to zgodne z aktami regulującymi stosunki między odnośnym państwem trzecim a Unią Europejską lub odnośnym państwem członkowskim.

Artykuł 27c

Odpowiedzialność inna niż odpowiedzialność za nieuprawnione lub niewłaściwe przetwarzanie danych

1. Odpowiedzialność umowną Eurojustu regulują przepisy mające zastosowanie do danej umowy.

2. W przypadku odpowiedzialności pozaumownej Eurojustu, niezależnie od odpowiedzialności na mocy art. 24, jest zobowiązany do naprawienia szkody zaistniałej na skutek błędu popełnionego przez kolegium lub personel Eurojustu w trakcie wykonywania obowiązków – o ile można im przypisać odpowiedzialność za ten błąd – niezależnie od trybu dochodzenia roszczeń odszkodowawczych, który obowiązuje na mocy przepisów prawa państw członkowskich.

3. Ustęp 2 ma również zastosowanie do szkody powstałej na skutek błędu popełnionego przez przedstawiciela krajowego, jego zastępcę lub asystenta w trakcie wykonywania obowiązków. Jeżeli jednak działają oni na podstawie uprawnień przyznanych im zgodnie z art. 9a–9e, państwo członkowskie, z którego pochodzą, pokrywa koszty poniesione przez Eurojust w celu naprawienia szkody.

4. Poszkodowany ma prawo żądać od Eurojustu, aby ten odstąpił od wszczynania lub kontynuowania jakichkolwiek działań.

5. Sądy krajowe państw członkowskich właściwe do rozstrzygania sporów dotyczących odpowiedzialności Eurojustu, o której mowa w niniejszym artykule, określa się na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (**).

(*) Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1.

(**) Dz.U. L 12 z 16.1.2001, s. 1.”;

28) w art. 28 ust. 2 zdanie drugie po wyrazie „zatwierdzenia” dodaje się wyrazy „większością kwalifikowaną”;

29) w art. 29 wprowadza się następujące zmiany:

„Informowanie Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji”;

a) w ust. 1:

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

(i) przed wyrazami „przez kolegium” wyraz „jednocześnie” zastępuje się wyrazami „większością dwóch trzecich głosów”;

„3. Komisja lub Rada mogą zwracać się do Eurojustu o opiniowanie wszystkich projektów aktów prawnych przygotowanych na podstawie tytułu VI Traktatu.”;

(ii) dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Komisja ma prawo uczestniczyć w selekcji kandydatów i mieć swojego przedstawiciela w komisji selekcyjnej.”;

32) artykuł 33 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 33

Finanse

1. Koszty pensji i honorariów przedstawicieli krajowych, ich zastępców i asystentów, o których mowa w art. 2 ust. 2, są pokrywane przez państwo członkowskie, z którego oni pochodzą.

2. Jeżeli przedstawiciele krajowi oraz ich zastępcy i asystenci wykonują zadania Eurojustu, stosowne wydatki związane z tymi działaniami uznaje się za wydatki operacyjne w rozumieniu art. 41 ust. 3 Traktatu.”;

b) w ust. 2 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Może zostać jednokrotnie przedłużona bez zaproszenia do składania wniosków, jeżeli kolegium tak postanowi większością trzech czwartych głosów i tą samą większością głosów mianuje dyrektora administracyjnego.”;

c) w ust. 5 dodaje się zdanie w brzmieniu:

„W związku z tym ponosi on odpowiedzialność za opracowanie i wdrożenie – we współpracy z kolegium – skutecznej procedury regulującej kontrolę i ocenę wyników administracji Eurojustu w zakresie osiągnięcia wyznaczonych celów. Dyrektor administracyjny w regularnych odstępach czasu informuje kolegium o wynikach tej kontroli.”;

33) w art. 35 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) wyrazy „31 marca” zastępuje się wyrazami „10 lutego”;

30) w art. 30 wprowadza się następujące zmiany:

b) dodaje się zdanie w brzmieniu:

a) w ust. 2:

(i) w zdaniu czwartym dodaje się wyrazy: „którzy również mogą pomagać przedstawicielowi krajowemu”;

„Europejska Sieć Sądowa i sieci, o których mowa w art. 25a ust. 2, otrzymują – w stosownym czasie przed przekazaniem preliminarza Komisji – informacje dotyczące tych jego części, które dotyczą działalności ich sekretariatów.”;

(ii) ostatnie zdanie otrzymuje brzmienie:

„Kolegium przyjmuje niezbędne środki wykonawcze dotyczące oddelegowanych ekspertów krajowych.”;

34) w art. 36 wprowadza się następujące zmiany:

b) w ust. 3 dodaje się wyrazy: „nie naruszając art. 25a ust. 1 lit. c) i ust. 2”.

a) w ust. 2 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

31) w art. 32 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł artykułu otrzymuje brzmienie:

„2. Najpóźniej do dnia 1 marca następnego roku budżetowego rewident Eurojustu przekazuje rewidentowi Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu tymczasowe rozliczenie dochodów i wydatków oraz składa sprawozdanie z wykonania budżetu i zarządzania finansami w roku budżetowym.”;

b) ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Eurojust przesyła sprawozdanie z zarządzania budżetem i finansami za dany rok budżetowy Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do dnia 31 marca roku następującego po danym roku budżetowym.”;

c) w ust. 10 wyrazy „30 kwietnia” zastępuje się wyrazami „15 maja”;

35) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 39a

Informacje niejawne UE

Zarządzając informacjami niejawnymi UE, Eurojust stosuje zasady i minimalne normy bezpieczeństwa określone w decyzji Rady 2001/264/WE z dnia 19 marca 2001 r. w sprawie przyjęcia przepisów Rady dotyczących bezpieczeństwa (*).

(*) Dz.U. L 101 z 11.4.2001, s. 1.”;

36) artykuł 41 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 41

Składanie sprawozdań

1. Państwa członkowskie informują Eurojust i Sekretariat Generalny Rady o wyznaczeniu przedstawicieli krajowych, ich zastępców i asystentów oraz osób, o których mowa w art. 12 ust. 1 i 2, oraz o wszelkich zmianach ich dotyczących. Sekretariat Generalny Rady prowadzi aktualny wykaz tych osób i udostępnia ich nazwiska i dane teleadresowe wszystkim państwom członkowskim i Komisji.

2. Ostateczne mianowanie przedstawiciela krajowego nabiera mocy dopiero w dniu, w którym Sekretariat Generalny Rady otrzymał oficjalne powiadomienie przewidziane w ust. 1 i art. 9a ust. 3.”;

37) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 41a

Ocena

1. Przed dniem 4 czerwca 2014 r., a następnie co pięć lat kolegium zleca przeprowadzenie niezależnej

zewnętrznej oceny wdrożenia niniejszej decyzji oraz działań prowadzonych przez Eurojust.

2. Każda ocena obejmuje skutki niniejszej decyzji, wyniki działań Eurojustu w zakresie osiągnięcia celów, o których mowa w niniejszej decyzji, a także skuteczność i efektywność Eurojustu. W porozumieniu z Komisją kolegium określa szczegółowy zakres oceny.

3. Sprawozdanie z oceny obejmuje wyniki oceny i zalecenia. Sprawozdanie to przekazywane jest Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji oraz podawane jest do wiadomości publicznej.”;

38) dodaje się załącznik w brzmieniu określonym w załączniku do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Transparencja

1. W razie konieczności państwa członkowskie dostosowują swoje prawo krajowe do niniejszej decyzji przy pierwszej sposobności, a najpóźniej do dnia 4 czerwca 2011 r.

2. Komisja regularnie analizuje, jak państwa członkowskie wdrożyły zmienioną decyzję 2002/187/WSiSW, oraz przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w tej sprawie, w stosownych przypadkach wraz z niezbędnymi wnioskami prawodawczymi służącymi poprawie współpracy sądowej i działania Eurojustu. Dotyczy to w szczególności zdolności Eurojustu do wspierania państw członkowskich w walce z terroryzmem.

Artykuł 3

Skuteczność

Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 16 grudnia 2008 r.

W imieniu Rady

R. BACHELOT-NARQUIN

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK

Wykaz, o którym mowa w art. 13 ust. 10, określający podstawowe rodzaje informacji, które w miarę możliwości należy przekazywać Eurojustowi zgodnie z art. 13 ust. 5, 6 i 7

1. W sytuacjach, o których mowa w art. 13 ust. 5:
 - a) uczestniczące państwa członkowskie;
 - b) rodzaj popełnionych przestępstw;
 - c) data podjęcia decyzji o utworzeniu zespołu;
 - d) planowany czas pracy zespołu, wraz z modyfikacjami;
 - e) szczegółowe informacje na temat szefa zespołu w każdym uczestniczącym państwie członkowskim;
 - f) krótkie podsumowanie wyników osiągniętych przez wspólny zespół śledczy.
2. W sytuacjach, o których mowa w art. 13 ust. 6:
 - a) dane określające tożsamość osoby, grupy lub podmiotu będących przedmiotem dochodzenia lub ścigania w sprawach karnych;
 - b) zainteresowane państwa członkowskie;
 - c) rodzaj przestępstwa i okoliczności jego popełnienia;
 - d) informacje o wydanych wnioskach lub podjętych decyzjach dotyczących współpracy sądowej, w tym także dotyczących instrumentów służących wdrożeniu zasady wzajemnego uznawania, w tym:
 - (i) data zgłoszenia wniosku;
 - (ii) organ występujący z wnioskiem lub organ wydający decyzję;
 - (iii) organ, do którego wystąpiono z wnioskiem, lub organ go wykonujący;
 - (iv) rodzaj wniosku (postulowane środki);
 - (v) informacja o tym, czy wniosek został wykonany, a jeżeli nie został wykonany – z jakich powodów.
3. W sytuacjach, o których mowa w art. 13 ust. 7 lit. a):
 - a) zainteresowane państwa członkowskie i właściwe organy;
 - b) dane określające tożsamość osoby, grupy lub podmiotu będących przedmiotem dochodzenia lub ścigania w sprawach karnych;
 - c) rodzaj przestępstwa i okoliczności jego popełnienia.
4. W sytuacjach, o których mowa w art. 13 ust. 7 lit. b):
 - a) zainteresowane państwa członkowskie i właściwe organy;
 - b) dane określające tożsamość osoby, grupy lub podmiotu będących przedmiotem dochodzenia lub ścigania w sprawach karnych;

- c) rodzaj przesyłki;
 - d) rodzaj przestępstwa, w związku z którym prowadzi się niejawni nadzór nad przesyłką.
5. W sytuacjach, o których mowa w art. 13 ust. 7 lit. c):
- a) państwo występujące z wnioskiem lub państwo wydające decyzję;
 - b) państwo, do którego wystąpiono z wnioskiem, lub państwo wykonujące;
 - c) opis trudności.”
-